

POSTANOWIENIE

Dnia 30 stycznia 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Wiesław Kozielowicz

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 30 stycznia 2024 r.,

sprawy **W. S. i W. M.**

oskarżonych z art. 231 § 1 k.k. w zb. z art. 160 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Gdańsku delegowanego do Prokuratury Regionalnej w Gdańsku na niekorzyść oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Suwałkach

z dnia 21 lipca 2023 r., sygn. akt II Ka 203/23

utrzymujący w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Suwałkach

z dnia 20 lutego 2023 r., sygn. akt II K 150/22

**oddala kasację jako oczywiście bezzasadną, a kosztami
sądowymi postępowania kasacyjnego obciąża Skarb Państwa.**

[PGW]

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Suwałkach wyrokiem z dnia 21 lipca 2023 r., sygn. akt II Ka 203/23, utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego Suwałkach z dnia 20 lutego 2023 r., sygn. akt II K 150/22, którym uniewinniono oskarżone W. S. i W. M. od popełnienia zarzucanych im przestępstw z art. 231 § 1 k.k. w zb. z art. 160 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Kasację od wyroku Sądu Okręgowego w Suwałkach z dnia 21 lipca 2023 r., sygn. akt II Ka 203/23, złożył Prokurator Prokuratury Okręgowej w Gdańsku delegowany do Prokuratury Regionalnej w Gdańsku zaskarżając go w całości na niekorzyść W. S. i W. M.. Na podstawie art. 523 § 1 k.p.k., art. 526 § 1 k.p.k. i art.

439 § 1 k.p.k. **zarzucił**, że przy jego wydaniu Sąd Okręgowy w Suwałkach był nienależycie obsadzony, gdyż zgodnie z przepisem art. 14fa ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych sąd odwoławczy powinien orzekać w składzie jednego sędziego. Nadto **zarzucił** także rażące naruszenie prawa mające istotny wpływ na treść wyroku, gdyż skutkowało utrzymaniem w mocy zaskarżonego wyroku Sądu I instancji, a polegające na obrazie przepisów postępowania art. 424 § 1 k.p.k., art. 433 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k. poprzez całkowicie ogólnikowe i powierzchowne odniesienie się przez Sąd Okręgowy w Suwałkach do zarzutu błędów w ustaleniach faktycznych podnoszonych w apelacji, co doprowadziło do nieprawidłowej kontroli instancyjnej skutkującej zaniechaniem prawidłowego rozważenia zarzutów wskazanych w środku odwoławczym, zawężeniem granic zaskarżenia wynikających z podniesionych zarzutów, co w konsekwencji prowadziło do naruszenia obowiązku uzasadnienia z jakiego powodu zarzuty apelacji Sąd uznał za niezasadne, przez co dokonana kontrola odwoławcza nie miała charakteru rzeczywistego i całościowego, jak również nie spełniła wymogu rzetelności. Podnosząc te zarzuty **wniósł** o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w Suwałkach z dnia 21 lipca 2023 r. o sygn. II Ka 203/23 i przekazanie sprawy Sądowi II instancji do ponownego rozpoznania

Sad Najwyższy zważył, co następuje.

Kasację wniesioną na niekorzyść W. S. oraz W. M. należy ocenić jako oczywiście bezzasadną, w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k.

Nie jest zasadny zarzut rażącego naruszenia prawa procesowego skutkującego, zdaniem skarżącego, zaistnieniem bezwzględnej przyczyny odwoławczej w postaci nienależytej obsady sądu.

Zgodnie z art. 29 § 1 k.p.k. na rozprawie apelacyjnej sąd orzeka w składzie trzech sędziów, jeżeli ustawa nie stanowi inaczej. Aktualnie obowiązujące przepisy przewidują dwa wyjątki od zasady kolegialnego składu sądu odwoławczego.

Pierwszy z nich dotyczy sytuacji, gdy postępowanie przygotowawcze zakończyło się w formie dochodzenia oraz w sprawach z oskarżenia prywatnego,

chyba że zaskarżone orzeczenie sąd pierwszej instancji wydał w innym składzie niż w składzie jednego sędziego (art. 449 § 2 k.p.k.). Nie budzi wątpliwości, że przepis ten nie mógł mieć zastosowania w niniejszej sprawie.

Natomiast drugi wyjątek ma charakter czasowy i wynika z art. 14fa ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych – dalej powoływana jako ustawa COVID-19. Zgodnie z art. 14fa ust. 1 ustawy COVID-19, w okresie obowiązywania stanu zagrożenia epidemicznego albo stanu epidemii, ogłoszonego z powodu COVID-19, oraz w okresie roku po ich odwołaniu w sprawach rozpoznawanych według przepisów ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. - Kodeks postępowania karnego o przestępstwa zagrożone karą pozbawienia wolności, której górna granica nie przekracza 5 lat, na rozprawie apelacyjnej sąd orzeka w składzie jednego sędziego, jeżeli w pierwszej instancji sąd orzekał w takim samym składzie. Z kolei w myśl art. 14fa ust. 2 ustawy COVID-19, sąd orzeka na rozprawie apelacyjnej w składzie jednego sędziego również po upływie okresu, o którym mowa w ust. 1, jeżeli przewód sądowy na tej rozprawie rozpoczął przed upływem tego okresu. Literalna wykładnia wskazanych wyżej przepisów tzw. specustawy covidowej wydaje się wskazywać, że w razie kumulatywnego spełnienia warunków w nich określonych apelacja winna być rozpoznawana w składzie jednoosobowym. Jednakże już w projekcie ustawy COVID-19 czytamy, że projekt wprowadza zmiany w obowiązujących aktach prawnych, które dotyczą przede wszystkim **możliwych** działań w przypadku wystąpienia stanu zagrożenia epidemicznego, stanu epidemii albo w razie niebezpieczeństwa szerzenia się zakażenia lub choroby zakaźnej.

Uwzględniając zatem cel jakimi kierował się ustawodawca wprowadzając omawiane przepisy, należy przyjąć, że przepisy te przewidują jedynie możliwość, nie zaś obowiązek, rozpoznania apelacji w składzie jednoosobowym w razie kumulatywnego spełnienia następujących warunków:

- przewód sądowy na rozprawie apelacyjnej otwarto po ogłoszeniu stanu epidemii lub zagrożenia epidemicznego z powodu COVID-19, aż do upływu roku od ich odwołania,
- w pierwszej instancji orzekał sąd w składzie jednego sędziego,

- sprawa rozpoznawana jest według przepisów k.p.k.,
- postępowanie toczy się o przestępstwo zagrożone karą nie przekraczającą 5 lat pozbawienia wolności (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 listopada 2022 r., sygn. akt IV KK 336/22).

Przypomnieć należy, że kasacja strony, jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia i jej podstaw (przyczyn kasacyjnych) nie można w żadnym wypadku łączyć z przyczynami odwoławczymi charakterystycznymi dla apelacji. Kasacja strony jest wnoszona od orzeczenia sądu odwoławczego, nie zaś od orzeczenia sądu pierwszej instancji, co jasno wynika z treści przepisu art. 519 k.p.k. W przypadku apelacji zarzuty mogą obejmować: obrazę prawa materialnego (art. 438 pkt 1 k.p.k. i art. 438 pkt 1 a k.p.k.), obrazę przepisów prawa procesowego (art. 438 pkt 2 k.p.k.), błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia (art. 438 pkt 3 k.p.k.), rażącą niewspółmierność orzeczonej kary (art. 438 pkt. 4 k.p.k.). Kontrolą zaś kasacyjną objęte są wyłącznie kwestie prawne, i to jeszcze zawężone do kategorii uchybień wymienionych w art. 523 § 1 k.p.k. popełnionych przez sąd odwoławczy. W myśl tego przepisu podstawą kasacyjną, oprócz uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. (gdzie są wskazane tzw. bezwzględne podstawy uchylania zaskarżonego orzeczenia), może być jedynie inne rażące naruszenie prawa (przepisów prawa materialnego, jak też przepisów prawa procesowego), jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia sądu odwoławczego. W trybie kasacji dochodzi zatem do kontroli zaskarżonego orzeczenia sądu odwoławczego tylko z punktu widzenia naruszenia prawa, z wyłączeniem, w zasadzie, badania prawidłowości poczynionych przez sąd ustaleń faktycznych. Sąd Najwyższy orzekając w trybie kasacji, nie jest zatem władny dokonywać ponownej oceny dowodów zgromadzonych w sprawie i na podstawie własnej ich oceny kontrolować poprawność dokonanych ustaleń faktycznych. Tymczasem takiej właśnie oceny i kontroli domaga się od Sądu Najwyższego skarżący stawiając zarzut rażącego naruszenia przepisów art. 424 § 1 k.p.k., art. 433 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k., albowiem *de facto* sprowadza się on wyłącznie do negowania wiarygodności dowodów stanowiących podstawę poczynionych przez sąd ustaleń faktycznych skutkujących uniewinnieniem W. S. oraz W. M.. Wbrew twierdzeniom autora kasacji, Sąd Okręgowy w Suwałkach,

działający jako sąd odwoławczy przeprowadził kontrolę apelacyjną zaskarżonego wyroku Sadu Rejonowego w Suwałkach w sposób poprawny. Pisemne uzasadnienie zaskarżonego kasacją wyroku zawiera powody rozstrzygnięcia oraz argumentację, wyjaśniającą w sposób logiczny i rzeczowy, dlaczego Sąd Okręgowy w Suwałkach nie podzielił zarzutów i wniosków zawartych w apelacji prokuratora, w konsekwencji utrzymując w mocy wyrok uniewinniający W. S. i W. M. od stawianych im zarzutów.

Kierując się przedstawionymi motywami Sąd Najwyższy, z mocy art. 535 § 3 k.p.k., rozstrzygnął jak w postanowieniu.

[PGW]

[ał]